

[Glistrup.]

fjerde realitetsændring, nemlig den, at man siger, at i relation til disse millionafskrivninger, der nu er blevet til 700.000 kr.s afskrivninger, behøver man ikke at få attestations fra en statsautoriseret revisor, men blot fra en registreret revisor. Sandheden er, at denne underskrift fra en eller anden tilfældig mand, der altså i øjeblikket skal være en statsautoriseret revisor, på disse tekniske projekter, der kan fylde 300, 400 eller 1.100 sider, som den statsautoriserede revisor heller ikke forstår en lyd af, er en af de mange falske sikkerhedsforanstaltninger, man har rundt omkring i lovgivningen. Derfor burde man helt opgive underskriftskravet, og derfor kan vi sådan set sige, at det er et skridt i den rigtige retning, når man kan få nogle flere til at underskrive. Men det minder mig om dengang, man gennemførte loven om registrerede revisorer for nogle år siden. Da henvendte jeg mig på vegne af nogle revisorer, som ikke kunne blive registreret på grund af de håbløst sjuskede overgangsregler, som man gennemførte i forbindelse med loven om registrerede revisorer, til den daværende handelsminister og sagde, at det var en aldeles urimelig erhvervs konkurrence over for alle de mange veltjente revisorer, og den pågældende handelsminister lovede mig højtideligt, at i de næste 20 år ville der ingen steder i lovgivningen blive indført nogle regler, der særlig begunstigede registrerede revisorer, således at man altså ikke fik det ekstra konkurrenceafbræk for de andre revisorer vedkommende. Jeg sagde, at vi kan da meget let risikere, at det sker, men hr. Knud Thomsen gentog: jeg lover Dem, at det sker ikke i de næste 20 år — i al fald ikke så længe jeg er minister. Og det må man sige, det har han kunnet holde. Derfor vil vi stemme for lovforslaget, hvis vi ikke kan få det endnu bedre.

Så er der endelig lovforslaget om ændringer i investeringsfundsloven, og her er forholdet det, at den første af de af venstre foreslåede ændringer bare er en konsekvensændring i forhold til afskrivningslovens § 3, stk. 2. Vi skal selvfølgelig ændre de 1.200 kr. til det tal, vi nu kommer til, hvad enten det bliver 1.800 kr. eller 2.000 kr. Vedrørende den sidste ændring, at man kan få pengene friført tidligere, må jeg indrømme, at jeg er ikke så, skal vi sige principrytteragtig som

skatteministeren, der var inde på at sige: det strider mod investeringsfundsordningens princip. Det har skatteministeren sikkert ret i, men lad det så stride mod investeringsfundsordningens princip. Hvis det bare kan skaffe 100 eller 500 mand mere i arbejde, som ellers ville gå arbejdsløse, så må man for min skyld gerne indføre regler, der strider mod investeringsfundslovens princip, og det tror jeg at dette kan, og derfor vil vi medvirke til det.

Derimod tør det nok siges, at det strider mod beskæftigelsessituationens princip at indføre venstres forslag om at forhøje henlæggelsesprocenten fra 20 til 25. En forhøjelse af denne grænse har selv under mere rolige konjunkturer først og fremmest den virkning, at den øger skattefiduserne i dette land. Det er simpelt hen at stikke sig selv blå i øjnene at tro, at investeringsfundsloven virker i retning af, at der kommer flere investeringer her i landet, eller at der kommer nogen som helst andre samfundsgavnige virkninger. Der er tale om en skattefidus for velstående foretagender, og den har ikke nogen som helst praktisk indflydelse på, at investeringsklimaet i dette land bliver spor bedre. At man selv under gode forhold skulle udvide disse 20 pct. til 25 pct., ville jeg vende mig kraftigt imod, men i den nuværende situation med arbejdsløshed er det simpelt hen urimeligt at sige: nu skal I bare lægge midlerne døde ved at sætte dem ind på nogle bankbøger, i stedet for at foretage aktive investeringer, så får I nogle vældige skattelettelser, der umiddelbart kan afskrives på, navnlig hvis regeringens forslag om en afskrivningsprocent på 45 vedtages. Det er simpelt hen for urimeligt. Derfor må vi gå imod den del af venstres forslag.

(Kort bemærkning).

Camre (S):

Jeg er glad for denne lejlighed til at konstatere, at hr. Glistrup er bedre hjemme i Adam Smith, end jeg er, og jeg skal takke for påpegningen af, at mit årstal faktisk var forkert. Det er fuldstændig korrekt. „The Wealth of Nations“ var ikke fra 1796, men fra 1776, og jeg er glad for yderligere at kunne konstatere, at det er muligt herved at tilbagedatere hr. Glistrups økonomiske ideer yderligere 20 år.